

24 mai

Vine un moment în care ochii noștri se deschid, iar noi vedem și realizăm că grația este infinită. Grația, prieteni, nu ne cere nimic altceva decât să o așteptăm cu încredere și să o recunoaștem cu recunoștință... Grația ne oferă ceea ce am ales, dar și ceea ce am refuzat, în același timp... Ea ne oferă din abundență ceea ce am respins.

– ISAK DINESEN

Câte speranțe și câte planuri de viitor se pierd prin moartea unei persoane iubite... Cum am putea accepta această pierdere?

În povestea lui Dinesen, „*Festinel lui Babette*”, generalul Lowenhielm se întoarce la scena unei iubiri scurte și neconsumate din trecut și face afirmația uimitoare că grația momentului prezent justifică din plin lungii ani de absență.

Oare ne putem aștepta și noi la un astfel de moment de grație? Și în ce va consta ea?

Poate într-un moment solitar în care simțim prezența aproape palpabilă în cameră a persoanei iubite, participând alături de noi la una din aventurile vieții noastre.

Poate într-o reuniune a familiei în care ne-am fi așteptat să nu simțim altceva decât durere, dar la tristețea noastră se adaugă sentimentul că spiritul persoanei iubite este prezent, ne zâbește și ne binecuvântează pe toți.

Sau poate în speranța irațională, dar plină de încredere, că ne vom regăsi cândva, într-un alt plan al existenței.

În mijlocul absenței apare o prezență.

Nu se pune problema să scăpăm. Când mica noastră barcă intră în golful întunecat și sumbru, singura noastră speranță este că vom scăpa: „Ajută-mă să ajung la țărm”. Este inutil însă. Nu ne ascultă nimeni. Figura umbrită continuă să vâslească, deși ar trebui să se oprească și să își deschidă ochii.

– KATHERINE MANSFIELD

Poate că și noi strigăm, sperând să scăpăm.

Atunci când nu spunem nimic...

Atunci când ne înecăm amarul în băutură...

Atunci când muncim până când uităm de noi, tocmai ca să nu avem timp să ne gândim...

Atunci când dormim, ca să uităm...

Dar tăcerea nu ajută la nimic. Alcoolul și drogurile ne vor distruge. La sfârșitul unei zile de muncă asiduă ne privim în oglindă și regăsim întreaga noastră disperare. Iar atunci când ne trezim din somn, suntem nevoiți să dăm din nou piept cu odiosul adevăr.

Cu ani în urmă m-am dat într-un *montagne russe* împreună cu fiica mea. Fiindu-mi teamă de înălțimi și de accidente, mi-am acoperit ochii cu mâinile.

Fiica mea nu dorea să piardă însă nimic din această experiență.

– Deschide-ți ochii, mami! mi-a strigat ea.

I-am deschis și am constatat că experiența nu era atât de înspăimântătoare cum credeam.

Este mai bine să deschidem ochii și să ne privim în față pierderea. Pe termen lung, ne va costa mai puțin.

26 mai

Singurul lucru cu adevărat insuportabil este refuzul de a iubi.

– MADELEINE L'ENGLE

Uneori ni se pare că durerea prin care trecem este singurul lucru cu adevărat insuportabil.

Gândește-te însă – cât de goală și de teribilă ni s-ar părea viața dacă nu am avea pe cineva pe care să-l jelim tocmai fiindcă l-am iubit atât de mult.

Cum ar fi fost viața noastră fără persoana pe care o deplângem tocmai pentru că am iubit-o? Oare nu merită să suportăm durerea actuală știind că ne-am putut bucura de ea în toți anii de dinainte?

Ba da, dar...

Desigur. Durerea nu dispare în urma unor astfel de trucuri ale rațiunii. Merită însă să facem când și când efortul de a înțelege ce se ascunde în spatele ei, la fel ca atunci când ridici o frunză pentru a-i examina nervurile argintii de pe partea opusă, reevaluând astfel comorile de care ne-am bucurat de-a lungul vieții împreună cu persoana iubită.

Va veni un moment (mai devreme sau mai târziu, căci oamenii sunt foarte diferiți) în care durerea se va afla pe partea opusă a frunzei, în timp ce pe partea de suprafață, cea verde și luminoasă, se vor afla binecuvântarea și recunoștința.

Când durerea va deveni prea copleșitoare, voi încerca să mă scufund în amintirea iubirii pe care am trăit-o.

Nu m-ar deranja să mor de tânără... căci am trăit deja o viață foarte plină.

– MARY HICKMAN

Noi, cei care am pierdut pe cineva drag în accidente subite, căutăm adeseori prin amintirile noastre indicii care ne-ar fi putut preveni. Au existat astfel de semne că ceva teribil urma să se întâmple? Dacă le-am putea găsi, poate că am putea ordona într-o oarecare măsură haosul din viața noastră. Oare știa ce avea să i se întâmple persoana iubită, cel puțin pe un anumit nivel subconștient?

Fiica mea a făcut afirmația de mai sus cu câteva luni înainte de moartea ei subită în urma unei căzături de pe cal, la vârsta de 16 ani.

– Mary! i-am spus atunci. Să nu ne jucăm cu cuvintele.

După ce a murit mi-am amintit de cuvintele ei. Oare a știut ce avea să i se întâmple? Este oare posibil să anticipezi un astfel de moment?

Și dacă este posibil, ce alte mistere de nepătruns ale universului putem înțelege noi?

Astfel de „semne și indicii” nu reduc durerea pierderii suferite, dar ne dau speranța că pe un anumit nivel există un Plan Transcendent care știe ce face.

Îmi voi ține mintea deschisă în fața tuturor posibilităților cunoașterii și credinței.